

Sygn. akt **VII U 2484/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik - Żmudziak

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania J. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 1 października 2014 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. F. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 31 lipca 2014 roku do 31 lipca 2017 roku.

Sygn. akt VII U 2484/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01 października 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 z zm.), odmówił J. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy (decyzja – k. 231 akt rentowych).

W odwołaniu J. F. nie zgodził się z rozstrzygnięciem odmawiającym prawa do renty, wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał na okoliczności dotyczące stanu zdrowia (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 3. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. F. w dniu 31 lipca 2014 roku złożył kolejny wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony był uprzednio uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2000 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku. (k.47ar, 167ar) Legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym. Wykonywał pracę fizyczną w zawodzie hutnika szkła.

Pierwszy wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres, tj. po 01.02.2014r. wnioskodawca złożył w dniu 08.01.2014r. (k. 187ar) Lekarz Orzecznik w orzeczeniu z 28.01.2014r. uznał wnioskodawcę za nadal niezdolnego do pracy do 31.01.2015r. (k. 191ar) jednakże do tego orzeczenia został zgłoszony zarzut wadliwości orzeczenia. (k. 193ar) Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 28.02.2014r. uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, skutkiem czego ZUS decyzją z dnia 12.03.2014r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty. (k. 202ar) Wnioskodawca decyzji tej nie skarżył, zarejestrował się jako bezrobotny i z tego tytułu pobierał zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 09.04.2014r. do 08.04.2015r. (zaświadczenie k. 228ar)

W związku z rozpoznaniem wniosku z dnia 31.07.2014r. lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny niezdolności do pracy ubezpieczonego i w orzeczeniu z dnia 21 sierpnia 2014 roku uznał wnioskodawcę za zdolnego do pracy. (k. 221ar)

W dniu 26.08.2014r. wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika. (k. 224ar) Komisja Lekarska, ostatecznie w orzeczeniu z dnia 18 września 2014 roku nie uznała wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Przedmiotowe orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, tj. dokumentacji będącej przedmiotem analizy lekarza orzecznika oraz złożonej przez wnioskodawcę. W oparciu o powołane orzeczenie Komisji organ rentowy wydał w dniu 01 października 2014 roku zaskarżoną decyzję (okoliczności bezsporne).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalności z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii (postanowienie - k. 5 a.s.). Sąd ustalił, że u ubezpieczonego występują : Zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, kręgozmyk L5-S1, przebyte złamanie kręgów Th5 - Th7, przebyte złamanie lewej nogi w części dalszej, zmiany zwyrodnieniowe lewego kolana, z niestabilnością w płaszczyźnie czołowej II°, nadciśnienie tętnicze I/II. (opinia – k. 24 a.s.).

W opinii datowanej na dzień 18 lutego 2015 roku biegli stwierdzili, że wnioskodawca mający obecnie lat (...)pozostaje w leczeniu z powodu nadciśnienia tętniczego. Otrzymuje odpowiednie leczenie farmakologiczne. Aktualne wartości ciśnienia tętniczego krwi są znormalizowane. Z powodu nadciśnienia tętniczego I/II okresowo wymaga w dalszym ciągu kontroli i leczenia.

Na podstawie akt sprawy oraz wyjaśnień wnioskodawcy biegli ustalili, że w przeszłości był leczony nieoperacyjnie z powodu urazów narządów ruchu, tj. złamania kręgosłupa piersiowego na poziomie Th5 - Th7 (1985 r.), złamania prawego obojczyka (1996 r.), złamania kostki bocznej lewej nogi (1998 r.), złamania lewej nogi w części obwodowej (1999 r.). Leczony również z rozpoznaniem zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, kręgozmyku L5-S1 (przemieszczanie się ku przodowi trzonu kręgu L5, z przednią częścią łuku oraz wyrostkami stawowymi górnymi, wyrostkami poprzecznymi i całą, wyżej leżącą kolumną kręgosłupa, względem kręgu S1) oraz zmian zwyrodnieniowych lewego kolana.

Z powodu ogólnego stanu zdrowia, a przede wszystkim schorzeń narządów ruchu, wnioskodawca był uznany za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 1.10.2000 r. do dnia 31.01.2014 r.

Aktualnie wnioskodawca podał biegłym, że cierpi na bóle kręgosłupa lędźwiowego, okresowo nasilające się, z promieniowaniem do kończyn dolnych. Podał także dolegliwości bólowe kończyn dolnych.

Biorąc powyższe pod uwagę, po przeprowadzeniu badań przedmiotowych, biegli z zakresu neurologii i ortopedii stwierdzili, iż aktualny stan zdrowia wnioskodawcy w zakresie narządów ruchu i układu nerwowego umożliwia mu wykonywanie lżejszych prac fizycznych.

Jednocześnie pomimo dość dobrej sprawności ruchowej kręgosłupa i kończyn zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, kręgozmyk L5-S1, zmiany zniekształcające kręgosłupa piersiowego po przebytym złamaniu Th5-Th7 oraz zmiany zwyrodnieniowe i niestabilność lewego kolana w płaszczyźnie czołowej

11° uniemożliwiają wnioskodawcy wykonywanie ciężkich prac fizycznych, związanych z chodzeniem i zwiększoną aktywnością ruchową.

Zdaniem biegłych wiadome jest, że praca hutnika szkła wiąże się ze średnio ciężkim lub ciężkim obciążeniem fizycznym. Wymaga więc siły fizycznej i dobrej kondycji. Wymagania tego typu dyskwalifikują wnioskodawcę do pracy na stanowisku hutnika szkła. Tym samym biegli stwierdzają, że ze względu na schorzenia narządów ruchu istnieją u wnioskodawcy znaczące ograniczenia do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, co uzasadnia uznanie częściowej niezdolności do pracy. Niezdolność ta istnieje ponownie od dnia zgłoszenia roszczenia, tj. 31.07.2014 r. i trwa nadal do dn. 31.07.2017 r. (opinia – k. 24-25a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłych, w szczególności na wnioskach podanych przez biegłych specjalistów ortopedy i neurologa z dnia 18 lutego 2015 roku. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie ubezpieczonego, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji. Biegli stwierdzili u skarżącego nadal istniejącą od lipca 2014r. okresową częściową niezdolność do pracy. Wnioski zawarte w powołanej opinii są wystarczająco uzasadnione i z tych względów opinię Sąd uznał za wiarygodną, miarodajną i wyczerpującą, a przez to przedstawiającą wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99). Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie ustalenia stopnia niezdolności do pracy ubezpieczonej oraz daty jej powstania i okresu jej trwania. Sąd w pełni podzielił ocenę biegłych co do charakteru wykonywanej pracy przez wnioskodawcę. Jak wynika z dołączonych do akt rentowych świadectw pracy wnioskodawca przez cały okres aktywności zawodowej wykonywał pracę hutnika dmuchacza formowacza szkła. Przez wiele lat pracował w różnych hutach szkła zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Praca na takim stanowisku jest pracą bardzo ciężką, zaliczaną do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Wymaga dobrej kondycji fizycznej i dobrego stanu zdrowia. Ustalone przez biegłych schorzenia związane z dolegliwościami narządu ruchu w sposób oczywisty znacznie ograniczają zdolność do wykonywania zatrudnienia zgodnie z posiadanymi umiejętnościami.

Należy wskazać, że organ renty nie zgłosił do powołanej opinii zastrzeżeń w toku postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. F. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, póź. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie

niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie Sąd badał przesłankę ustalenia na dalszy okres ubezpieczonemu prawa do świadczenia, tj. czy J. F. nadal jest niezdolny do pracy, ponieważ skarżący był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.01.2014 roku. Zgodnie z art. 61 ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanej w sprawie opinii biegłych, oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy ustalił J. F. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 31 lipca 2014 roku do dnia 31 lipca 2017 roku, tj. na okres określony przez biegłych.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.